

ÚVODNÍ SLOVO

Ahoj, moje jméno je Manuel středa a už nějaký ten pátek se věnuju natáčení videí na YouTube. Za tu dobu, co to dělám, jsem prožil neuvěřitelný množství věcí, který jsem popisoval v předchozích denících. Musel jsem se vyrovnat se šikanou, novou školou, šílenou učitelkou tělocviku (a jejím ještě zlejšším dvojčetem), rozvodem našich, novou láskou, svatebním šílenstvím, ztrátou v lese (dvakrát!), dovolenou s mámou... No bylo toho zkrátka neskutečně moc.

Celou dobu mě provázejí moji nejuvěrnější přátelé a samozřejmě i rodina. Neříkám, že to s nimi vždycky funguje jak v pohádce. Hádáme se, sem tam někdo udělá nějakou hroznou šílenost, kterou je pak třeba napravit, ale držíme při sobě. Jsme v podstatě takovej kmen, kterej na sebe nedá dopustit. Třeba jako indiáni. Akorát teda nepřátele nestahujeme z kůže.

Nejvíce se vídám s Holubem, kterej by šel označit slovy „ten, jehož hlava je často rozbitá“. Holub je můj nejlepší kámoš, přitahuje otřesy mozku a nikdy s ním není nuda. Pak je tu Bednář, aneb „ten, který by mohl být synem Chucka Norrisa“. Bednář je někdo, s kým není lepší si zahrávat. Nesměje se, nebojí se, všeobecně nevznává emoce. Ale je to kámoš, na kterýho je vždycky spoleh. A to je to hlavní. No a pak tu máme Roberta neboli „toho, jenž je hlavním obvodem našeho mozkového centra“. Robert je IT hlavička, která má v sobě neskutečný množství informací a často se od něj dozvíme neuvěřitelně zajímavý věci.

Moje rodina má jasnej řád. Hlavním náčelníkem je babička. Máma se může snažit sebevíc, ale babičku zkrátka nikdy nepřekoná, i kdyby po večerech vypila víc dhnivý vody. Samotná máma by se dala označit jako „ta s prachovkou v ruce“. Máma je rapl na pořádek. Je to tak celej můj život a evidentně se to nezmění. A taky ráda otravuje život svýmu exmanželovi, můjmu tátovi, neboli „tomu, kdo bez piva a trenek nedá ránu“. Tāta je pojišťovák, kterej má ve svým životě extrémní nedostatek vzrušení nebo chuti podnikat něco novýho. Zato má zvláštní zálibu v tom, že si často do domácnosti pořizuje nějaký divný domácí mazlíčky.

Zapomenout nesmím ani na milovanou sestřičku aneb „tu, která nebrala antikoncepci vážně“. Sestřička už jedno mrně má a teď se pomalu připravuje na druhý. Je až neuvěřitelný, že takovýho počtu dětí dosáhla se svým manželem Ritchiem neboli „stínem, o kterém nikdy není slyšet“. Ritchie je tak pasivní osobnost, že ho občas cizí lidi na ulici kontrolujou, jestli dechá. No a pak je tu moje milovaná přítelkyně Majda. Jí bych označil asi jako „tu, co mi dává do života světo“. Ale slunce vychází každej den, takže to vlastně asi nedává moc smysl.

Tak s těmahle lidma už jsem prožil opravdu neskutečný situace. A teď je čas na další!

ENJOY

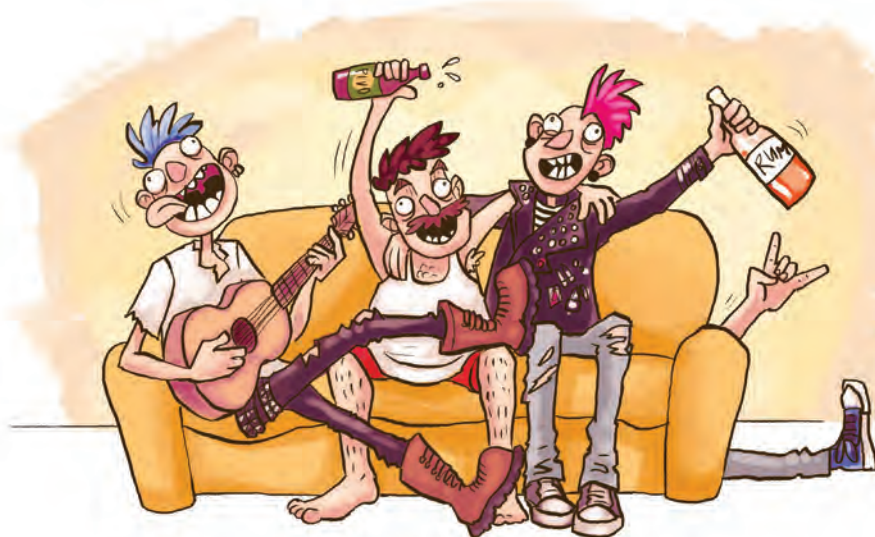

KAPITOLA 1 -

HAPPY BRZDIII!

26. prosince, pondělí

Moje máma říká, že vždycky může bejt líp. Můj táta říká, že nikdy není tak zle, aby nemohlo bejt hůř. A naše vojenská babička na oba reaguje, ať je neposlouchám, že je vždycky tak, jak je, a hotovo. Nejsem si jistej, co si toho mám vzít. Vím ale stoprocentně, že šílenější konec roku nepamatuju od toho incidentu pět let zpátky, kdy chtěli naši mít doma klidnýho silvestra. Sestřička ale v jednu ráno přitáhla kapelu jménem Nádorový onemocnění, že jsou to vážně fajn lidi a stráví s náma Novej rok, „protože nemají kam jít“. Máma by je okamžitě vyhodila (celej den nečistila koberec proto, aby po něm večer chodil předem neohlášeněj počet lidí), ale táta byl už tak opilej, že mu to přišlo jako skvělej nápad a hodně rychle se naučil jejich speciální novoroční písničku „Zase o záděru víc“. Namísto očekávanýho nudnýho večera u sto sedmdesátý pátý reprízy silvestrovskýho Televariété na ČT1 jsme tak doma měli regulérní punkovej mejdan, po kterým táta ráno spokojeně konstatoval, že mu ani nezmizelo moc alkoholu (zato byla pryč skoro celá lékárnička). To byl opravdu hodně divnej večer.

Divnej už proto, že jsem měl zároveň i narozeniny. O tomhle, pro mě hodně citlivým, tématu jsem se zatím nikdy nerozepisoval. Ale na konci roku mám vždycky narozky, konkrétně třicátýho prosince. Naši toho vždycky využijou a dají mi všechny dárky už k Vánocům (dopředu i za narozky, který mám o šest dní pozděj), abych si je *pěkně užil najednou*. Samozřejmě že je to jen výmluva pro to, aby mi nemuseli kupovat zbytečně moc dáreků, a chytře tak ušetřili. Babička mi dokonce práskla, že naši uvažovali o jméně David, kterej má svátek právě třicátýho prosince, aby si úplně nejmí ulehčili práci. To jim naštěstí bábrle zadržela. Ne že bych teda dvakrát nadšeně pištěl z Manuela, ale ten má aspoň svátek na konci března... Jo, taky mě překvapilo, že takový jméno v českým kalendáři vůbec existuje.

Narozky jsem do týhle chvíle každopádně nikdy oficiálně neslavil (když nepočítám to, že mi členové Nádorovýho onemocnění zaspívali při návštěvě „Hodně štěstí, zdraví a co nejmíh karcinogenů“ a jako speciální dárek mi dali obrázkovou knížku exotických nemocí). Zpětně jsem se pak dozvěděl, že jim knížku dala ségra – prý že by se jim mohla hodit. No a oni jí pak dali mně. A proč neslavím narozky? Protože to stojí za houby! Ale pokaždý. Nikdy to není jako ve filmech, kde se všichni výborně baví, hlavní hrdina se může díky všem roztrhat, dostane jeden dárek lepší než druhý a ještě dalšího půl roku potom všichni ukazují nové fotky, který dokazují, že to byl legendární mejdan. Každý narozky, na kterejch jsem kdy byl, jakože fakt naprosto každý, byly DOKONALOU přehlídkou trapnosti. Stačí si připomenout několik posledních let.

Holub chtěl udělat večírek originálně, a tak rodiče přemluvil, aby mu pronajali skákací hrad. To byl dobrej nápad jen do chvíle, než se všichni nafutrovali chleběčkama a pak šli na skákací hrad... Holubovi rodiče museli ten hrad nakonec koupit, protože nešel vyčistit. Doted' jim smrdí ve sklepě a musím říct, že zóna okolo jejich sklepu je skoro radioaktivní. Poslední roky se tam bojí i deratizéři a nedávaj tam ani návnady na krysy. Prej by se stejně žádná krysa k tomu sklepu nepřiblížila. No co, aspoň Holubův barák ušetří.

Robert vymyslel „zábavný“ narozky à la lovci pokladů. Nápad to nebyl úplně blběj – stopy byly různě rozmístěny a člověk musel vyluštit hádanku, aby se dostal k další stopě. Finální stanoviště bylo místo s občerstvením. Bohužel to připravoval Robert, takže už na první hádance, ve který bylo třeba využít k rozluštění morseovku a znalost finskejch lidovejch zpěvů, jsme se totálně zasekli. A tak na nás Robert celej den akorát čekal.

Bednář nás pozval k sobě domů na narožky, což samo o sobě vyvolávalo obavy (k Bednářovi domů se nechodí, a když jo, rozhodně se tam nechodí kolektivně). Bullet, jeho současná holka, ale řekla, že „se nebude chovat nespolečensky“. I když je to normálně baba ostrá jak břitva, doma mu to na narožky tak vyzdobila, že by i domeček pro panenky záviděl. Připadali jsme si v jeho pokoji jak postavy z *Toy Story*.

Zábava o tyhle narozeninový oslavy ani nezavadila a to jsem ještě nezmínil svoje narožky. Naši se dřív snažili, abych je slavil. Snaží se tak všichni rodičové, dokud jsou jejich děti ještě malé. Táta mi to vysvětlil tak, že když se dítě dostatečně nebaví s ostatníma, vyroste z něj ošklivej asociál, co bude jen mlčet a jednoho dne pravděpodobně vystřílí nějakou kancelář. Proto prej rodiče pro děti pořádají narožky. Jak to tak doříkával, podíval se na Ritchieho. Ritchie je manžel mojí starší sestřičky Martiny, nemá skoro žádný kamarády a málokdy ze sebe dostane celou větu. Většinu času vlastně jen sedí, někam zaseknutě kouká, a když do něj ségra štouchne loktem, pronese buď „ano“, „máš pravdu“, nebo „promiň“. Sestra tátu samozřejmě okřikla, že Ritchie není žádněj šlencej asociál a rozhodně nebude nikoho střílet. Očekávala od Ritchieho, že se bude bránit, ale ten tradičně nevnímal okolí, tak do něj loktem štouchla a on instinktivně vyštěkl „promiň“. Nejsm si úplně jistej, jestli je dobře, že Ritchie dělá u nás ve škole školníka. Pokud by na to došlo, byl bych v úplně první palebný linii.

Když mi bylo nějakých dvanáct, zkoušel jsem si narožky uspořádat sám. Skoro nikdo nepřišel a lidi, co dorazili, mi většinou přinesli dárky jako půlku snědený čokolády nebo použitý mejdlo. Kluky vidím pořád, takže proč bych měl vůbec nějaký narožky pořádát? Tss, kašlu na to, ať si narožky slaví jiní, já se na to letos pěkně, jako každěj rok, vykašlu.

27. prosince, úterý

Tak mi Majda vysvětlila, proč letos BUDU SLAVIT NAROŽKY. Jsem přece *trochu slavná osobnost*, když jsem teď ten JůTuber a nemůžu jen tak neslavit svoje narozeniny! Prej mi bude chtít spousta lidí popřát a nemůžu bejt sobeckej a nemyslet na ostatní. Ta logika mi přijde trochu zvrácená, ale jakmile mi Majda něco navrhuje a zvedne u toho jen levý obočí, je mi dávno jasný, že to budu muset udělat.

Když mi říkala o nutnosti oslavy mejch narozek, její levý obočí šlo tak vysoko, že dle mýho na chvíli hlavu opustilo. Takže narozky budou.

Taky jsem hodil na Twitter zprávu, kde jsem se lidí zeptal, jaký narozeninový téma by jim přišlo nejlepší a jestli by chtěli přijít. Nebyl to úplně ten nejchytřejší tah. Nevím, jak mámě vysvětlím, že mám na narozky přihlášenejch 34 hostů a číslo stoupá. Kolik na to asi bude třeba chlebičků?

ZALOŽTE SI TWITER!

Vy ho ještě nemáte? Proč? Že je tam nuda? No, být vámi tak bych to nepodceňoval... Twitter má úžasnou vlastnost – není na něm každý. Co to znamená? Třeba právě to, že si vás snáze všimne váš oblíbený JůTuber nebo jiná osobnost! Mnoho skvělých přátelství bylo navázáno díky tweetování. Například pořad Značková show na YouTube vznikl díky Twitteru – většinu JůTuberů dostali do pořadu přes Twitter. Pokud Twitter dosud nevyužíváte, tak šup do toho! Mrkněte se, jak to dělají úspěšní JůTuberi, a třeba je ze začátku napodobujte. Až se vám to dostane pod kůži, třeba se setkáte se svým idolem dříve než ostatní!

TIP

28. prosince, středa

72 hostů. Máma řekla, že na takovej mejdan doma můžu zapomenout, protože pak nehodlá uklízet koberec. Táta byl nadšenej z toho, kolik lidí mi chce popřát a navrhnul, že bysme mohli narozky oslavit v dětském koutku v nákupáku. Mož-

ná to vypadá, že mu nedochází, kolik už mi bude (16, kdyby někdo zapomněl), ale důvod leží jinde. Vždycky když jsme chodili jako celá rodina nakupovat, bylo na něm vidět, jak děckám závidí, že prolézají hrad a skáčou do balónků, zatímco on musel s mámou absolvovat procházku po všech možných i nemožných obchodech. Chce to podle mě zkusit taky, protože „za jejich mládí takový koutky v obchodech neměli“. Je fakt, že když byl táta mladej, neexistovaly ani pořádný obchodáky a na všechno se stála fronta. Bojím se ho zeptat, jak vypadala jeho poslední oslava narozenin (představuju si to jako dlouhou frontu na pivo, ve který nemá vůbec nikdo dobrou náladu).

Byl jsem v koncích a už počítal s tím, že z narozenek nic nebude, protože mě zkrátka nenapadlo, kde bych je uspořádal. Když jsem to řekl Majdě, mávla rukou se slovy „nech to na mně“ a odešla. Nevím, jestli se mám těšit, nebo bát. Pravděpodobně od obojího trochu.

29. prosince, čtvrtek

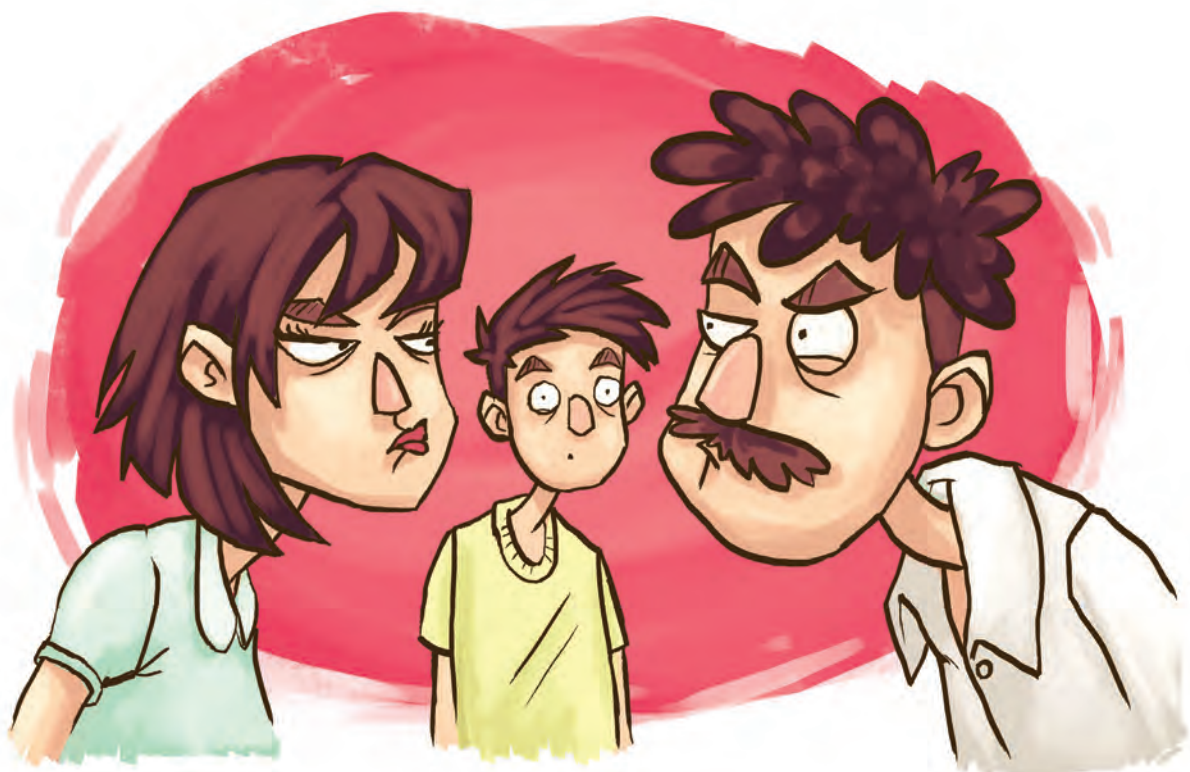
Tak tomu neuteču, oslava bude. Bude se konat 31., abychom si my mladší jakože rovnou užili i silvestr (i když skončíme už v šest), a Majda dojednala jako prostor tělocvičnu na můj bejvalý základce. Že mě tam prej rádi uvidí a aspoň můžu udělat zase nějaký veselý video o škole.

Veselý to bude rozhodně. Už je potvrzených 95 hostů, z toho budu znát tak možná pět lidí. Když jsem to číslo říkal klukům, byli ohromení. Bednářovi dokonce vypadl nůž z ruky (ale možná to udělal úmyslně, protože se špičkou zapíchl do žíly, která se právě plazila okolo).

30. prosince, pátek

Nesnáším řetězovej efekt. Majda samozřejmě řekla mámě, jak perfektně to zařídila. Máma nadšená, že nebude muset nic uklízet, okamžitě předala informaci tátovi. Ten se hned nabídl, že zařídí vybavení, na což máma – aby náhodou nebyla za tu horší – řekla, že zase udělá občerstvení. Pak se chvíli překřikovali, kdo

to udělá líp (byla to taková ta nesmyslná hádka o to, kdo z nich mě má víc rád, ale o mě v tu chvíli fakt vůbec nešlo). Táta prohlásil něco o nejlepší výbavě na mejdan, co se dá sehnat, a máma uraženě řekla „fajn“ a vyrazila na nákup potravin do supermarketu. Nevím, co má v plánu, ale její „fajn“ nikdy neznačí nic dobrého.

31. prosince, sobota

Jsem zvyklý na to, že na konci roku zavládne určitý šílenství. Nikdy se ale netýkalo mě. Táta mě od rána po esemeskách bombarduje zprávami, co všechno dokázal na mejdan sehnat (Co je proboha elektrickéj bejk?!), přičemž něco z toho získal jen díky mému jménu (což znamená, že to musím dát do videj). Máma zase posílá dotazy typu „Co jí tví kamarádi?“, za tím následují fotky nejrůznějších jídel s otazníky. Z legrace jsem na fotku z mrazáku, kde byly hranolky, ale i mraženéj humr, odpověděl „obojí jo“. Uvidíme, jak daleko je ochotná zajít.